Świętość ołtarza

Ołtarz jest miejscem, gdzie Bóg pozwolił składać ofiary, które następnie przyjmował, gdy zachowane zostały Jego zalecenia. Pismo Święte podaje wiele czynników wpływających na świętość ołtarza.

> *„Ołtarz z ziemi uczynisz mi, a ofiarować będziesz na nim całopalenie twoje, i spokojne ofiary twoje, owce twoje, i woły twoje; na któremkolwiek miejscu pamiątkę uczynię imienia mego, przyjdę do ciebie, i będęć błogosławił. A jeźli ołtarz kamienny uczynisz mi, nie buduj go z ciosanego kamienia; bo jeźlibyś żelazne naczynie twoje podniósł nań, splugawisz go. Nie będziesz wstępował po stopniach do ołtarza mojego, aby nie była odkryta nagość twoja przy nim”* – 2 Mojż. 20:24–26 (BGd).

Bóg wyraźnie określił materiał z jakiego ma być zbudowany ołtarz i sposób składania na nim ofiar. Zakazał czynienia trzech rzeczy, które mogłyby go splugawić lub obnażyć. Wszystko to stanowi naukę dla Nowego Stworzenia i potwierdza Boski sposób postępowania w planie zbawienia człowieka.

OŁTARZ Z ZIEMI

Przedstawia wiarę w Jezusa Chrystusa jako doskonałego człowieka, który był w stanie przelać Swoją krew przez śmierć krzyżową. Krew ta była ceną zadowalającą Boską sprawiedliwość. Pan Jezus dał *„okup za wszystkich, co jest świadectwem czasów Jego”* (1 Tym 2:6 BGd). Tego nie mógł zrobić nikt z potomstwa Adama ani żaden anioł. Sprawiedliwość wymagała za stratę doskonałego życia Adama ofiary doskonałego życia, które posiadał Pan Jezus. Dla Niego ołtarzem była Wola Boża, której podporządkował Swoje doskonałe człowieczeństwo.

> *„Toteż, przychodząc na świat, mówi: Nie chciałeś ofiar krwawych i darów, Aleś ciało dla mnie przysposobił; Nie upodobałeś sobie w całopaleniach i ofiarach za grzechy. Tedy rzekłem: Oto przychodzę, Aby wypełnić wolę twoją, o Boże, Jak napisano o mnie w zwoju księgi”* – Hebr. 10:5–7 (NP).

Panu Bogu upodobało się, aby taką śmiercią zakończył życie Chrystus Pan. On zaś wiernie składał Swoje życie na ołtarzu przez trzy i pół roku, czyniąc to bez szemrania i narzekania.

OŁTARZ KAMIENNY

Ma jeszcze szersze znaczenie. Wskazuje na wiarę w Okup – w Jezusa Chrystusa ukrzyżowanego, zmartwychwstałego i błogosławiącego w Jego wtórym przyjściu. Naukę tę potwierdzają apostołowie powołani przez Pana. Apostoł Paweł napisał: *„Mamy ołtarz, z którego nie mają wolności jeść ci, którzy przybytkowi służą.”* – Hebr. 13:10 (BGd). Dla poświęconych ołtarzem tym jest Chrystus. Ofiara Chrystusa posiada zbawienną moc. Nie jesteśmy „dziećmi gniewu” dzięki ofierze naszego Pana. Apostoł św. Paweł napomina, abyśmy przez kazania, badania i wykłady nie zmniejszali wartości Krzyża Chrystusowego: *„Nie posłał mnie bowiem Chrystus, abym chrzcił, lecz abym zwiastował dobrą nowinę, i to nie w mądrości mowy, aby krzyż Chrystusowy nie utracił mocy”* – 1 Kor. 1:17 (NP). Biblia Tysiąclecia podaje: *„... by nie zniszczyć Chrystusowego krzyża”*.

Dlatego Bóg powiedział: *„... nie buduj go z ciosanego kamienia”*. Oba tłumaczenia mówią wyraźnie, że gdy w wykładach będziemy dbali o piękną wymowę (o-ciosaną), dobór słów, retorykę – to wówczas nauka Chrystusa może zatracić swoją moc zbawienną. Słuchacze będą zwracali uwagę na piękną wymowę, dykcję, elokwencję, gesty – a nie na treść głoszonego Słowa. Naukę Chrystusa apostołowie przedstawili w sposób prosty i skromny. Nauczyli nas, że nie można poprawiać, dodawać, ujmować, upiększać lub nowelizować Pańskiej nauki. *„Bo jeźlibyś żelazne naczynie twoje podniósł nań, splugawisz go”*. Są naczynia dobre – srebrne i złote, są też złe – żelazne, które powodują „splugawienie” ołtarza. Co może być tym „naczyniem żelaznym”? Nowy przekład podaje: *„(...) gdy obrobisz je swoim dłutem, zbezcześcisz go.”*– 2 Mojż. 20:25 (NP); *„Tamże zbudujesz ołtarz Panu, Bogu twemu, ołtarz z kamienia; nie będziesz ich ciosał żelazem”* – 5 Mojż. 27:5 (BGd); „Nie podniesiesz na nie narzędzia z żelaza” – 5 Mojż. 27:5 (NP).

Narzędzie żelazne plugawi ołtarz Boży, ogranicza jego świętość i zastępuje to, co jest w nim najważniejsze. Pan Jezus ostrzegał: *„Gdy więc ujrzycie na miejscu świętym ohydę spustoszenia, którą przepowiedział prorok Daniel – kto czyta, niech uważa”* – Mat. 24:15 (NP). Sięgnijmy do proroctwa Daniela 12:11: *„Od czasu zniesienia stałej ofiary codziennej i postawienia obrzydliwości spustoszenia upłynie tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt dni”*. Miejsce święte to ołtarz, stała ofiara to Okup naszego Pana, złożony na ołtarzu ofiary. Miejsce święte zostało spustoszone, splugawione przez użycie narzędzia żelaznego do obróbki ołtarza. W roku 539 w kościelnictwie nominalnym „Okup” Jezusa Chrystusa za-

mieniono na ofiarę suchą, zwaną „mszą świętą” – transsubstancjacją, a przez Pismo Święte nazwaną „obrzydliwością spustoszenia”.

„Ustawiczna ofiara Chrystusowa nie była aktualnie skasowaną przez papiestwo, lecz została odsunięta na stronę przez fałszywą doktrynę (naczynie żelazne – przypis autora) propagowaną przez ten system – jaka stopniowo lecz w końcu zupełnie i kompletnie usunęła zasługę ofiary Chrystusowej, jako ustawiczną i zawsze dostateczną”. (…) „Nie ulega wątpliwości, że msza i inne z nią pokrewne nauki i zwyczaje, jak sprzedawanie indulgencji czyli odpustów, są przeciwne ofierze Chrystusa Pana” – Wykłady Pisma Św. Tom III (stare wydanie) strony 100 i 105.

NIE BĘDZIESZ WSTĘPOWAŁ PO STOPNIACH DO OŁTARZA MOJEGO…

Aby przystąpić do Pana Jezusa, nie potrzeba pośrednika ani żadnych pomocy ceremonialnych. Zbliżamy się do Chrystusa bezpośrednio, jako do Orędownika, gdyż On jest *„ubłaganiem za grzechy nasze”* – 1 Jana 2:2. Te schody to wywyższenie się teologów wprowadzających duszę do nieba. Głoszą oni, że nikt tego nie może zrobić, tylko kapłan. Poświęceni, dla których „ołtarzem” jest Pan Jezus, wierzą, że On ofiarował samego siebie. Pan odkupił wszystkich i zbawi tych, którzy za Jego pośrednictwem przyjdą do Boga. Tutaj nie potrzeba żadnego innego pośrednika, wstawiennictwa księdza, biskupa, lub jakiejkolwiek innej ofiary. Wszystkie dodatkowe ofiary czynione przez ludzi w celu zgładzenia grzechów są obrzydliwością przed obliczem Bożym. Uwłaczają one wielkości ofiary Chrystusa, „odkrywają nagość”. *„Albowiem jedną ofiarą uczynił na zawsze doskonałymi tych, którzy są uświęceni”* – Hebr. 10:14 (NP).

W powtórzeniu Prawa zakonnego Bóg daje dodatkowe zakazy odnośnie ołtarza: *„Nie sadź sobie gaju z żadnego drzewa przy ołtarzu Pana, Boga twego, który sobie zbudujesz. Ani sobie wystawiaj słupa, gdyż to ma w nienawiści Pan, Bóg twój”* – 5 Mojż. 16:21–22 (BGd). Drzewa wokół ołtarza to ludzkie obrzędy i ceremonie religijne, obrazy ryte i inne świętości nie poparte Pismem Świętym, różne przejawy bałwochwalstwa, uczynki ciała, chciwość, świeckie przyjemności.

Bóg nie pozwolił stawiać „słupa” – „pomnika” (NP). To może wskazywać, że człowiek niedoskonały nie powinien w pojedynkę, bez upoważnienia Boga, Pana i Apostołów, wprowadzać nowej nauki, objawień, prorokowania lub przepowiadać czas. To zastawia, zaciemnia i pomniejsza wartość nauk naszego Pana, a Jego ofiarę czyni mniej wartościową: *„Aby teraz przez zbór wiadoma była księstwom i mocom na niebiesiech nader rozliczna mądrość Boża”* – Ef. 3:10 (BGd).

Pismo Święte pisze również o innych ołtarzach – ołtarzu miedzianym, ołtarzu z drzewa akacji powleczonego złotem. Służyły one do palenia ofiar Dnia Pojednania; wskazują na ofiarę Pana Jezusa i Kościoła.

Patrząc na ołtarz, dostrzegamy trzy prawdy. Poznajemy ogrom ludzkiego grzechu i śmierci. Zdobywamy poczucie winy i potrzeby usprawiedliwienia oraz odkupienia. Po drugie, widzimy wielką miłość Bożą, objawiającą się w tym, że Jezus został ukrzyżowany nie tylko za grzech Adama, narodu izraelskiego ale także i za nasz. Po trzecie, ołtarz pokazuje możliwość zbawienia i drogę do Chrystusa.

Okupowa ofiara Chrystusa oczyszcza nas. Zmienia ona stanowisko człowieka względem Boga – z potępionego winowajcy staje się on człowiekiem, któremu przebaczono i odpuszczono. *„I żeby przez niego wszystko, co jest na ziemi i na niebie, pojednało się z nim dzięki przywróceniu pokoju przez krew krzyża jego”* – 1 Kol. 1:20 (NP). Ofiara Chrystusa złożona na ołtarzu jedna nas z Bogiem i przybliża do Niego. Przynosi pokój i jest podstawą zmartwychwstania, oraz ustanowienia Królestwa Bożego.

O tym napisałem Wam i sobie, którzy wierzymy w Syna Bożego,

> *„abyście składali ciała swoje jako ofiarę żywą, świętą, miłą Bogu, bo taka winna być duchowa służba wasza”*– Rzymian 12:1 (NP).

Amen

Sygnowski Józef
R-
„Straż”